

Sincabın Altın Feneri

Çınar BİBER

Sincabın Altın Feneri

Çınar BİBER

Ormanda, meşe ağaçlarının yükseldiği ve eğrelti otlarının sıklaştığı derinliklerde, Pip adında küçük bir sincap yaşırdı. Sıcak kıvılcılturuncu tüyleri, krem rengi bir karnı ve soru işareti gibi kıvrılmış kabarık bir kuyruğu vardı. Her sabah minik meşe palamudu kabuğundan çantasını hazırlar ve keşfe çıkardı. Pip küçücüktü, neredeyse bir çay fincanı kadardı, ama kocaman koyu kahverengi gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı.

Serin bir öğleden sonra Pip, parlak meşe palamutlarının izini ormanın daha önce hiç görmediği bir yerine kadar sürdü. Yosunlu iki taşın arasında bir şey minik bir güneş ışığı gibi parlıyordu. Pip yaprakları itti ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Orada, örgü ot saplı, tozlu ve unutulmuş ama hâlâ güzel bir altın fener duruyordu.

Pip feneri dikkatlice kaldırdı. Tüy kadar hafif ve patilerinde sıcacıktı. Onu eğretili otlarının arasından eve taşıdı, minik pembe burnu heyecandan kıpır kıpırdı. "Büyükanne Hazel bunun ne olduğunu bilir," diye fısıldadı. Püsküllü kulakları dimdik kalktı. Bu görkemli bir macera olacaktı, bunu hissedebiliyordu.

O akşam Pip feneri Büyükanne Hazel'in sallanan sandalyesinin yanındaki masaya koydu. Büyükanne Hazel'in kehribar gözleri yuvarlak gözlüklerinin ardında kocaman açıldı. "Amanın," dedi yumuşak bir sesle, yosun yeşili şalını daha sıkı sararak. "Annem böyle bir fenerin hikâyelerini anlatırdı. Anılar yaklaştığında parladığını söylerler." Fener bir kez, iki kez titredi ve parlamaya başladı.

Altın ışık odaya bal gibi yayıldı ve birden Pip havada yüzen resimler gördü. Hızla akan bir derenin çok yukarısında, dallar arasında sıçrayan genç bir sincap vardı. Kırmızı bir bandana takmıştı ve yüzünde cesur bir gülümseme vardı. "Bu senin Amcan Bramble," diye güldü Büyükanne Hazel, "gençken ve enerji doluyken!"

Anı deęiřti ve Amcan Bramble'ı aęzı meyvelerle dolu, sallanan bir dalda dengede dururken gsterdi. Altında, huysuz bir porsuk yumruęunu sallıyordu, ama gen Bramble sadece gz kırpıtı ve sıçrayıp katı. Pip o kadar ok kıkırdadı ki kuyruęu titredi. "Ne kadar komikti!" diye ciyakladı. "Ve ne kadar cesur," diye ekledi Bykanne Hazel, gmř-gri tyleri fenerin ışıęında parlıyordu.

Sonra bir kulağı çentikli gri bir sincabın, bir yavru kuşu kurtarmak için fırtınada en yüksek çam ağacına tırmandığı bir anı geldi. "Bu sensin!" diye bağırdı Pip. Büyükanne Hazel başını salladı, sıcak kehribar gözleri yumuşacıktı. "Korkmuştum, ama o küçük kuşun bana ihtiyacı vardı. Cesaret, patilerin titrese bile doğru olanı yapmaktır."

Sonra fener, yanağında yara izi olan bir sincabı gösterdi; bir fare ailesini göletten karşıya geçirmek için yaprak bir kayık yapıyordu. Bir dal parçasıyla kürek çekiyor ve komik bir şarkı söylüyordu. "Yine Amcan Bramble!" diye güldü Pip. "Ne çok macerası varmış!" Büyükanne Hazel gülümsedi. "Her ailenin hikâyeleri vardır, küçüğüm. Sadece onları anlatmayı hatırlamamız gerek."

Resimler gelmeye devam etti, daha hızlı ve daha parlak. Bir mantarın üstünde dans eden bir sincap. Uykulu bir baykuşla fındık paylaşan bir sincap. Yavru tavşanlara tırmanmayı öğreten bir sincap. "Bunlar ailemizin anıları," diye fısıldadı Pip, kocaman koyu gözleri parlıyordu. "Fenerin içinde saklı hazineler gibiler."

Hikâyeler sonunda durulduğunda Pip, yerde pat pat eden minik ayak sesleri duydu. Küçük kız kardeşi Fern, kocaman mavi-gri gözlerini parlayan fenere kırptırdı. "Hikâye?" diye fısıldadı Küçük Fern, papatya zinciri tasmaı altın-kahverengi tüylerinin üzerinde parlıyordu. "Lütfen bir hikâye anlat, Pip!" Pip kardeşini kucakladı ve bildiğı en cesur hikâyeyle başladı.

Ama Pip ayrıntıları hatırlamaya çalıştığında, onlar düşen yapraklar gibi kayıp gitti. "Olamaz!" diye bağırdı. "Anılar soluyor!" Büyükanne Hazel doğruldu. "O zaman onları yüksek sesle paylaşmalıyız," dedi. "Hikâyeler sadece görüldüğünde değil, anlatıldığında güçlenir. Bana gördüğün her şeyi anlat Pip, ben de yardım ederim."

Pip derin bir nefes aldı ve hikâyeleri tek tek anlattı. Amcan Bramble'ın meyve macerasını, Büyükanne Hazel'in fırtınalı kurtarışını ve göletteki yaprak kayığı tarif etti. Büyükanne Hazel dinledi ve Pip'in kaçırdığı ayrıntıları ekledi. Yatma vakti, Pip hikâyeleri Küçük Fern'e anlattı; o da her komik yerde kıkırdadı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu.

O gece harika bir şey oldu. Fener biraz daha parladı ve Pip yeni bir anının oluştuğunu gördü. Bu, kendisiydi; ailesine hikâyeler anlatıyordu ve Küçük Fern ona sokulmuştu. "Bak!" diye ciyakladı. "Şimdi biz de fenerin içindeyiz!" Büyükanne Hazel sıcacık gülümsedi. "Yeni hikâyelerimiz eskilere katılıyor," dedi. "Aile ışığı böyle parlamaya devam eder."

Ertesi gün Pip feneri Amcan Bramble'ın ağacına götürdü. Amcan kendi anılarını içinde yüzerken görünce kahkahayla güldü. "Ha! Epey yaramazmışım!" diye övündü, ama yeşil gözleri sevecendi. "Daha fazla anlat, küçük Pip. Hepsini anlat." Pip hikâyeleri yeniden anlattı ve Amcan Bramble hiç duymadığı birkaç hikâye ekledi.

O günden sonra Pip altın feneri yosunlu yatağının yanındaki rafta güvenle sakladı. Her akşam, güneş battıktan ve yıldızlar çıktıktan sonra, fenerin ışığından bir hikâye paylaştı. Küçük Fern komik olanlara kıkırdadı. Büyükanne Hazel cesur olanlara başını salladı. Amcan Bramble en sevdikleriyle övündü.

Pip aile hikâyelerinin değerli hazineler olduğunu, ormandaki her meşe palamudundan daha kıymetli olduğunu öğrendi. Fener ona unutulmuş maceraları göstermişti ve artık her gün hikâye dinlemeyi ve anlatmayı çok seviyordu. "Yeni maceramız ne olacak?" diye sordu Küçük Fern bir gece. Pip gülümsedi. "Onu yarın öğreneceğiz," dedi. "Birlikte."